

Onnellinen tuulipukukansa

Ostin halpakaupasta siniset haalarihousut. Kangas tuntuu jämäkältä. Haalareissa on useita erilaisia taskuja ja lenkkejä, joissa voi pitää työkaluja ja nippeleitä. Polvien kohdalla oleviin lokeroihin voi laittaa pehmusteet. Vyötärömitta riittää, ja vaikka se olisi löysähkökin, joustohenkselit pitävät housut ylhäällä. Puntit ovat vaan toivottoman pitkät.

Onneksi on anoppi, joka hallitsee nämä hommat. Otan haalarit mukaani, ja puntit lyhennetään suitsait sopiviksi. Tämähän istuu nyt kuin paraskin puku. On varmaan mukava puuhastella ja vaihtaa vaikka renkaita. Tykötarpeet pysyvät kätevästi saatavilla.

Renkaiden vaihtoaika koittaa. Testaan vielä haalareita. Ne ovat hienot kuin mitkä. Eihän näitä voi töhriä likaisissa hommissa. Niin, ja ne renkaat, pitääkö ne vaihtaa itse vajavaisilla vehkeillä. Lastataan kumit autoon ja annetaan ammattilaisen hoitaa.

Meitä suomalaisia, maailman onnellisimpia ihmisiä mollataan tuulipukukansaksi. Menemme sumeilematta kauppaan nuhjuisissa verkkareissa. Lähdemme päivän parin risteilylle kuluneessa kahisevassa ulkoiluasussa.

Suomesta löytyy myös tuulipukurahastoja, joihin on lyöty junttileima. Näiden rahastojen avulla voi kuitenkin helposti ja ilman suurempaa riskiä säästää selvästi tuottoisammin kuin sukanvarteen tai tyynyn alle.

Monet tuulipukurahastot kepittävät kallispalkkaisten pomojen eläkevaroillemme keräämät tuotot. Ja jos särvin uhkaa loppua, rahaston tuotosta voi aina silloin tällöin ottaa verottomasti pienen siivun.

Pidin talvisaikaan halpishaarareitani oloasuna myös sisällä. Ne ovat mukavan löysät ja ilmavat, ja mikä tärkeintä, niissä on niitä taskuja. Jostakin syystä rentoihin oloasuihin taskuja neulotaan niukahkosti.

Mietiskelin pitkään, voisiko haalareissa käväistä kulmilla ja kaupassa. Katselin ensin varovasti. Ja vau, monet nuorehkot hemmot liikkuvat työasuissa! Ehkä he ovat tauolla ostamassa välipalaa. Tai paremminkin, he ovat oikeasti kauppoilla ja osallistuvat näin vastuullisesti perheen arjen pyörittämiseen.

Kauppareissuilla bongaaamani haalarit ovat kyllä toista maata kuin minun. Ne ovat ammattilaisille tehtyjä. On hienoja huomiovärejä. Taskut on suunniteltu astetta fiksummin. Sellaisiin pukeutuneen on varmaan mukava tehdä tarkkaa ja vaativaa työtä.

Ei muuta kuin sekaan. Eikä kukaan katsonut halveksien tai ihmetellen. Kyllä halpishaalareillakin pärjää.

Mutta palataan onnellisuuteen, jossa Suomi on vuodesta toiseen keikkunut muiden Pohjoismaiden kanssa kärkisijoilla. YK:n junailema tutkimus tehdään samaan aikaan yli 150 maassa. Millaisia ovat kysymykset, ja ovatko ne samoja kaikissa maissa?

Psykologian professori kiteyttää onnellisuuden yhteen lauseeseen: Onnellinen ihminen ei haikaile menneisyyttä eikä odota parempaa huomista.

Opiskeluajojeni kielelle käännettynä sama voisi kuulua: Menneisyydestä ei ole jäänyt luurankoja kaappiin, eikä tulevaisuudessa tarvitse odottaa lottovoittoja.

Onko onnellisuus lopulta sukua vahvalle itsetunnolle? Voi mennä tuulipuvussa kulmille ja halpishaalareissa kauppoille?

pajen.fi